

Schot voor de boeg

Naast alle artikelen waar de auteurs hun naam onder zetten, kent Debat ook een anonieme column. In *Schot voor de boeg* zal een vaste onbekende auteur zijn of haar visie geven op iets wat hem of haar bezig houdt.

De opkomende populariteit van gratis kranten onder jong- volwassenen is een zorgelijk iets, zo meldde de Volkskrant onlangs in haar hoofdredactioneel commentaar. Een fikse daling in aantal lezers en een krimpend marktaandeel bij volwassenen onder de 30 was reden om te reppen van “een nieuw dieptepunt voor de traditionele media”. En hoewel dergelijke cijfers alereerst reden tot zorg zijn voor media-entrepreneurs zou 't u als politico- loog of anderzijds in de samenleving geïnteresseerde lezer ook schrik aan moeten jagen.

In de dagelijkse informatieorkaan van flatscreens, gratis kranten en dito websites neemt nieuws de enige nog voor u te werken vorm aan. Snel, hapklaar en contrastrijk. De doorsnee lezer wenst binnen 5 minuten niet alleen de strekking van het artikel begrepen te hebben, maar ook aansprekende anekdotes te hebben verzameld die hij/zij kan posten op zijn site, doorsturen naar een vriend of aanhalen in een gesprek. Het doorsnee debat lijkt daarmee tegenwoordig een selectie van kul, uit het brede aanbod van nonsens. Het is niet voor niets dat er ook binnen de meer serieuze media amper nog aandacht bestaat voor ideeën die de wereld niet indelen in eenvoudig te monteren brokken. Met de Pers voorop lijkt elke vorm van het geschreven woord waarvoor u langer dan 3 minuten achter uw oren dient te krabben passé. Nieuwsbulletins zijn halve epilepsie aanvallen met bombastische achtergrondmuzak, pulp als RTL Boulevard voert een pittige kijkcijferstrijd met opinie als Pauw en Witteman en sinds iedere parttime journalist een column mag komen voorlezen in de verder lege Buitenhofstudio staat het water ons tot aan de lippen.

De vier jaar durende verkiezingscampagnes vallen in de aarde van een steeds simplistischer wereldbeeld. Opportunistisch roeptoeteren in zijn geïnstitutionaliseer-

de vorm van een kamerdebat lijkt een directe vertolking van het snelle knip- en plakwerk van de doorsnee tv-uitzending, website of krant. Elke serieuze overpeinzing of pas op de plaats wordt de maat genomen en als te elitair of algeheel onbegrijpelijk bevonden en afgewezen. De Haagse redentatie: U vraagt, Wij Draaien resulteert uiteindelijk tot standpunten opgediend in mediagenieke babyvoeding. Zo werd 'Draaikont

Wouter Bos'
'Daadkrachtige
Wouter Koopt
Fortis'(Telegraaf)
en was ook van
belang: 'Kraakt
Fred Teeven

Het doorsnee debat lijkt daarmee tegenwoordig een selectie van kul, uit het brede aanbod van nonsens.

Kinderrechters' (P&W, 23:00 NL1), 'Femke's Einde Van Hyperkapitalisme' (Geluk!, Uitgeverij Bert Bakker) en Pechtold: 'Vogelaars Onfatsoenlijke Aftreden Uit Verder Onhoudbare Positie!' (D66.nl).

Het is niet alleen een groot gebrek van het huidige maatschappelijk debat dat politici verzuimen doorwrochte gedachtesgangen te publiceren, maar het creëert tevens een gigantisch nationaal intellectueel debat. Terwijl binnen academische muren bespiegeld wordt over kiezersgevoelens, peilingen en de personendemocratie stompt buiten dit bastion de doorsnee kiezer af. Onbegrip, wantrouwen en de kakafonie van meningen leiden tot een op populistisch onvermogen gestoelde set van visies en normen, die er niet in slagen adequaat en progressief met de uitdagingen van onze tijd om te gaan.

Xenofob conservatisme viert enkel hoogtij wanneer de intellectuele top van een land verzaakt. Dat wil niet zeggen dat het lezen van om het even welke kwaliteitskrant of tijdschrift dit tekort tegengaat. Een kritische blik op elke vorm van communicatie is belangrijk. In een storm van irrelevante informatie is het onderscheid tussen waarheid en leugen is nog nooit zo relevant geweest. Lees! ■

